

Τάγμα 421 (Η αποστολή των Ζαπατίστας της θάλασσας)

– Απρίλιος 2021 –

ΧΡΟΝΟΣ: Ένα ξημέρωμα του τέταρτου μήνα. ΤΟΠΟΣ: Τα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού. Μια ξαφνική σιγή επιβάλλεται στους γρύλλους, στο διασκορπισμένο και απομακρυσμένο γάβγισμα των σκυλιών, στην ηχώ της μουσικής του ξυλοφώνου. Εδώ, στα σπλάχνα των λόφων, ακούγεται ένας ψίθυρος πιο δυνατός και από ροχαλητό. Άμα δεν ήμασταν εκεί που ήμασταν, θα μπορούσαμε να πιστέψουμε ότι αυτός ο ψίθυρος είναι ένα μουρμούρισμα της ανοιχτής θάλασσας. Δεν είναι τα παγιδευμένα κύματα που σκάνε στην ακτή, στην παραλία, στους γκρεμούς που τα περιορίζουν με τις ιδιότροπες κόψεις τους. Δεν ήταν τίποτα περισσότερο. Λοιπόν, ήταν ένα διαρκές νιαούρισμα και ένας θυελλώδης σεισμός, που ήταν σύντομος.

Το βουνό υψώνεται. Τυλίγεται με σεμνότητα, με μερικές φούστες. Όχι χωρίς κόπο, ξεριζώνει τα πόδια του από τη γη. Κάνει το πρώτο βήμα με μια χειρονομία πόνου. Τώρα, τα φυτά αιμορραγούν σε αυτό το μικρό βουνό, μακριά από χάρτες, τουριστικούς προορισμούς και καταστροφές. Αλλά εδώ, υπάρχει μια συνενοχή, λες και μια αναχρονιστική βροχή καθαρίζει τα πόδια του, με λάσπη, σαν μια θεραπεία στην πληγή.

“Πρόσεχε κόρη (το βουνό είναι θηλυκό στα ισπανικά)”, είπε το δέντρο Ceiba (Ceiba pentandra). “θάρρος”, λέει το huapac, όπως στον ίδιο τον εαυτό του. Το πουλί κάλυψε το δρόμο του οδηγού. “Στην ανατολή” φίλη μου, “στην ανατολή” λέει στο βουνό ενώ περνά από τη μια πλευρά στην άλλη.

Ντυμένο με δέντρα, πουλιά και πέτρες, το βουνό περπατά. Και στο βήμα του, κρατά στις άκρες της φούστας του, άντρες, γυναίκες, που δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο, νυσταγμένα αγόρια και κορίτσια. Σκαρφαλώνουν προς τη μπλούζα του, στρέφουν τις άκρες των μαστών του, συνεχίζουν προς τους ώμους του, και φτάνουν μέχρι τα μαλλιά του, όπου ξυπνούν. Στα

ανατολικά, ο ήλιος, μόλις κρυφοκοιτάζει πάνω από τον ορίζοντα, σταματά για λίγο τον ανόητο και καθημερινό γύρο του. Του φάνηκε ότι είδε ένα βουνό, με ένα στέμμα ανθρώπων, να περπατά. Αλλά πέρα από τον ήλιο και μερικά γκρίζα σύννεφα που η νύχτα άφησε ξεχασμένα, κανείς εδώ δεν φαίνεται να εκπλήσσεται.

"Έτσι έχει γραφτεί", είπε ο γερό Αντόνιο, ενώ ακόνιζε το μαχαίρι του και η Δόνα Χουανίτα κάθεται με αναστεναγμό.

Στη σόμπα μυρίζει καφέ και μαγειρεμένο καλαμπόκι. Στο κοινοτικό ραδιόφωνο ακούγεται μια κούμπια. Οι στίχοι μιλούν για έναν απίθανο θρύλο: ένα βουνό που πλέει κόντρα στο ρεύμα της ιστορίας.

Εφτά άτομα, εφτά ζαπατίστας, αποτελούν το θαλάσσιο τμήμα της αποστολής στην Ευρώπη. Τέσσερις είναι γυναίκες, δύο είναι άντρες, ένα είναι άλλο. 4,2,1. Το τάγμα 421 βρίσκεται ήδη στο λεγόμενο: "Κέντρο θαλάσσιας εκπαίδευσης- στη γη των Ζαπατίστας", που βρίσκεται στο έδαφος της Comandanta Ramona, στην περιοχή, Tzotz Choj.

Δεν ήταν εύκολο, ήταν περισσότερο βασανιστικό. Για να φτάσουμε στο συγκεκριμένο χρόνο, έπρεπε να αντιμετωπίσουμε αντιρρήσεις, συμβουλές, αποθάρρυνση, εκκλήσεις για ισορροπία και σύνεση, οικονομικά σαμποτάζ, ψέματα, βωμολοχίες, λεπτομερείς εξηγήσεις για τις δυσκολίες, κουτσομπολιό και αναίδεια, και μια φράση που επαναλαμβάνεται με αποστροφή: "Αυτό που θέλουν να κάνουν είναι πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο". Και φυσικά να μας πείτε τι πρέπει και τι δεν πρέπει να κάνουμε. Και όλα αυτά και σε αυτή και στην άλλη πλευρά του ωκεανού.

Φυσικά, κι όλα αυτά χωρίς να μετράμε τα εμπόδια της κυβέρνησης και την αδαή, ανόητη και ρατσιστική γραφειοκρατία της.

Αλλά για όλα αυτά θα σας μιλήσουμε σε μια άλλη περίπτωση. Τώρα πρέπει να σας πούμε λίγα πράγματα για τη νέα θαλάσσια αποστολή των Ζαπατίστας.

Οι 4 γυναίκες, οι δυο άντρες και το άλλο είναι ανθρώπινα όντα. Εφαρμόστηκε σε αυτά το turing test, με κάποιες τροποποιήσεις, που θεωρήθηκαν ικανές για να αποκλείσουν ότι κάποια άτομα ή όλα τα άτομα δεν είναι κάποιου είδους κυβερνητικοί οργανισμοί

ή ακόμα κάποιο ρομπότ, ικανό να χορεύει κούμπια του Σαπίτο, κάνοντας λάθος βήματα. Επομένως τα επτά όντα ανήκουν στην ανθρώπινη φυλή.

Τα επτά άτομα έχουν γεννηθεί στην ήπειρο που την αποκαλούν "Αμερική", και το γεγονός ότι μοιράζονται πόνο και οργή μαζί με άλλους αυτόχθονες λαούς, τα καθιστά Λατινοαμερικαν@. Είναι μεξικάν@ από τη γέννηση, απόγον@ των αρχέγονων λαών των Μάγιας, σύμφωνα με αυτό που επαληθεύτηκε με τις οικογένειες, τους γείτονες και τους γνωστούς τους. Είναι επίσης ζαπατίστας με έγγραφα από τους αυτόνομους δήμους και τα διοικητικά συμβούλια της καλής κυβέρνησης, που έχουν εγκρίνει. Δεν τους έχουν αποδοθεί εγκλήματα και ούτε έχουν δεχθεί κάποια κύρωση. Ζουν, εργάζονται, αρρωσταίνουν, θεραπεύονται, αγαπούν, αντιπαθούν, γελούν, κλαίνε, θυμούνται, ξεχνούν, παίζουν, παίρνουν τα πράματα σοβαρά, κρατούν σημειώσεις, αναζητούν ένα πρόσχημα, εν συντομία, ζουν στα βουνά του νοτιοανατολικού Μεξικού, στις Τσιάπας, στο Μεξικό, στη Λατινική Αμερική, στην Αμερική, στον Πλανήτη Γη κλπ.

Επιπλέον τα 7 αυτά άτομα προσφέρθηκαν εθελοντικά να κάνουν το ταξίδι αυτό δια θαλάσσης- κάτι που δεν ενθουσιάζει όλους τους ζαπατίστας, από όλα τα εδάφη. Έτσι, για να είμαστε σαφείς, κανένα άτομο δεν ήθελε να ταξιδέψει με πλοίο. Πόσο συνέβαλε σε αυτό η τρομοκρατική εκστρατεία που έγινε από την Esperanza αλλά και από την πλευρά των Defensa zapatista, κάτι που συνθέτει το διάσημο αλγόριθμο: "όλ@ θα πεθάνετε άθλια"; Δεν ξέρω. Αλλά το γεγονός ότι ανατράπηκαν τα κοινωνικά δίκτυα, συμπεριλαμβανομένου και του what's up, χωρίς κανένα τεχνολογικό πλεονέκτημα (χωρίς καν ένα σήμα αγροτικής, κινητής τηλεφωνίας), με παρακίνησε να βάλω κι εγώ το λιθαράκι μου και να βοηθήσω όπως μπορώ.

Λοιπόν, κινούμενος από τη συμπάθειά μου στην ομάδα Defensa Zapatista, ζήτησα την άδεια από τον SubMoy να μιλήσω στην αποστολή που ετοιμάζεται ανάμεσα σε κραυγές, τσιρίδες και γέλια παιδιών, για μια εισβολή που δεν είναι εισβολή... καλά να είναι, αλλά ας πούμε ότι είναι συνεναιτική. Κάτι σαν σαδομαζοχιστικό διεθνισμό, που φυσικά δε θα ειδωθεί σαν μια

ορθόδοξη πρωτοπορία, που πηγαίνει τόσο μπροστά και μακριά από τις μάζες και τελικά δεν φαίνεται καν.

Εμφανίστηκα στη συνέλευση και παίρνοντας την καλύτερη έκφραση τραγωδίας που είχα, τους είπα φρικτά πράγματα για την ανοιχτή θάλασσα: τους ατέλειωτους εμετούς, τη μονότονη απεραντοσύνη του ορίζοντα, την κακή διατροφή με καλαμπόκι, χωρίς ποπ κορν και – τρόμος!- χωρίς τη σάλτσα βαλεντίνα, τον περιορισμό με άλλους ανθρώπους για αρκετές βδομάδες- με ποιον τις πρώτες ώρες, ανταλλάσσετε χαμόγελα και προσοχή και λίγο αργότερα βλέμματα που σκοτώνουν. Περιέγραψα επίσης, με μεγάλη λεπτομέρεια τις τρομερές καταιγίδες και τις άγνωστες απειλές. Αναφέρθηκα στο Κράκεν και μέσα από μια τέτοια λογοτεχνική πηγή, τους είπα για μια γιγάντια λευκή φάλαινα που αναζητούσε κάποιον οργισμένα, για να του σπάσει το πόδι, κάτι που θα αφαιρούσε από το θύμα, το ευπρεπές χαρακτηριστικό του, να χορεύει την πιο αργή κούμπια. Ήταν άχρηστο. Και πρέπει να ομολογήσω, όχι χωρίς την κακώς, τραυματισμένη περηφάνεια του φύλου μου, ότι οι γυναίκες είπαν κυρίως: "Με βάρκα!", όταν παρουσιάστηκε η επιλογή του ταξιδιού με βάρκα ή αεροπλάνο. Οπότε δεν καταγράφηκαν μόνο 7, ούτε 10, ούτε 15, αλλά περισσότερα από 20! Μέχρι και η μικρή Βερόνικα, που ήταν 3 χρονών υπέγραψε όταν άκουσε την ιστορία της φάλαινας. Ναι, ακατανόητο. Αλλά όταν τη γνωρίσουν θα λυπηθούν για αυτή (το κορίτσι, όχι τη φάλαινα). Θέλω να πω, ότι θα λυπηθούν τον Moby Dick.

Γιατί λοιπόν μόνο 7; Λοιπόν θα μπορούσα να σας μιλήσω για τα 7 βασικά σημεία (μπροστά, πίσω, τη μια και την άλλη πλευρά, το πάνω και το κάτω μέρος, το κέντρο), τους 7 πρώτους θεούς που γεννήθηκαν στον κόσμο, και θα σας τα έλεγα σύντομα. Αλλά η αλήθεια είναι ότι πέρα από τα νούμερα και τις αλληγορίες, ο αριθμός αυτός οφείλεται στο γεγονός ότι τα περισσότερα άτομα δεν έχουν αποκτήσει ακόμα διαβατήριο και εξακολουθούν να αγωνίζονται για να το αποκτήσουν. Θα σας μιλήσω για αυτό αργότερα.

Λοιπόν, εσάς σίγουρα δε σας ενδιαφέρουν τέτοια προβλήματα.

Εσείς αυτό που θέλετε να ξέρετε είναι ποια άτομα θα πλεύσουν με το "Το βουνό-la Montana", διασχίζοντας τον Ατλαντικό και εισβάλλοντας...εεε.. εννοώ επισκεπτόμενο την Ευρώπη. Εδώ λοιπόν βάζω τις φωτογραφίες τους και ένα πολύ σύντομο προφίλ τους:

Λουπίτα: 19 χρονών. Γεννημένη στο Μεξικό. Tzotzil de los Altos , Τσιάπα. Μιλάει τη μητρική της γλώσσα, τα τζοτζίλ, και τα καστεγιάνο με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Υπήρξε τοπική συντονίστρια νεολαίας, περιφερειακή συντονίστρια νεολαίας και τοπική διευθύντρια συλλογικής εργασίας. Μουσική που της αρέσει: pop, ρομαντική, cumbias, μπαλάντες, ηλεκτρονική, ραπ, χιπ χοπ, μουσική των άνδρων, κινέζικη μουσική, επαναστατικά τραγούδια, κλασική μουσική, ροκ της δεκαετίας του 80 (έτσι τη λένε), παραδοσιακή μουσική από το χωριό της... και η ρεγκετόν (συντακτική σημείωση: αν αυτό εδώ δεν είναι ένας κόσμος που ταιριάζουν πολλοί κόσμοι, τότε δεν ξέρω τι είναι. Τέλος της σημείωσης). Αγαπημένα χρώματα: μαύρο, κόκκινο, κερασί και καφέ. Θαλάσσια εμπειρία: Ως παιδί ταξίδεψε με βάρκα. Προετοιμάστηκε έξι μήνες, για να είναι στην αποστολή. Είναι εθελόντρια, για να ταξιδέψει με πλοίο στην Ευρώπη. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μέσα στο πλοίο, θα ενεργήσει ως η τρίτη συντρόφισσα.

Καρολίνα: 26 χρονών. Γεννημένη στο Μεξικό. Αρχικά Tzotzil de los Altos, Τσιάπα, τώρα Tzeltal από τη ζούγκλα Λακαντόνα. Μιλάει τη μητρική της γλώσσα tzotzil, καθώς και tzeltal και castellano, με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Είναι ανύπαντρη μητέρα ενός κοριτσιού 6 ετών. Η μητέρα της βοηθάει στη φροντίδα του παιδιού. Υπήρξε συντονίστρια του "οι γυναίκες όπως είμαστε" και μαθήτρια κτηνιατρικής. Σήμερα είναι comandanta στην πολιτική οργάνωση των Ζαπατίστας. Μουσική που της αρέσει: ποπ, ρομαντική, cumbias, ροκ του 80 (έτσι το λένε), ορχηστρική και επαναστατικά τραγούδια. Αγαπημένα χρώματα: κρεμ, μαύρο και κερασί. Εμπειρία στη θάλασσα: με ταχύπλοο κάποια φορά. Προετοιμάστηκε έξι μήνες για την αποστολή. Είναι εθελόντρια για το ταξίδι με πλοίο στην Ευρώπη.

Ξιμένα: 25 ετών. Γεννημένη στο Μεξικό. Cho'ol , βόρεια των

Τσιάπας. Μιλάει τη μητρική της γλώσσα cho'ol και castellano, με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Ανύπαντρη μητέρα ενός εξάχρονου κοριτσιού. Υπήρξε συντονίστρια νεολαίας και τώρα είναι comandanta της πολιτικής οργάνωσης των ζαπατίστας. Μουσική που της αρέσει: cumbias, τροπική, ρομαντική, επαναστατική, rock των 80s (έτσι τη λένε), ηλεκτρονική και αγροτική. Αγαπημένα χρώματα: μωβ, μαύρο και κόκκινο. Θαλάσσια εμπειρία: Κάποια φορά με ταχύπλοο. Προετοιμάστηκε έξι μήνες για να συμμετέχει στην αποστολή. Εθελόντρια στο ταξίδι για την Ευρώπη. Δεύτερη στη διοίκηση της θαλάσσιας αποστολής, μετά τον Ντάριο.

Γιούλη: 37 χρονών. Θα γίνει 38, το Μάιο, μέσα στη θάλασσα. Αρχικά Tojolabal, τη συνοριακή ζούγκλα, τώρα Tzeltal από τη ζούγκλα Λακαντόνα. Μιλάει τα castellano με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Είναι μητέρα δυο πλασμάτων: ενός κοριτσιού 12 ετών και ενός αγοριού 6 ετών. Ο σύντροφός της τη στηρίζει φροντίζοντας τα παιδιά τους. Ο σύντροφός της είναι Tzeltal, οπότε αγαπιούνται, τσακώνονται και ξανααγαπιούνται στα castellano. Υπήρξε λειτουργός εκπαίδευσης, διαμόρφωσε την εκπαίδευση (προετοιμάζει λειτουργ@ εκπαίδευσης) και συντονίστρια της τοπικής συλλογικότητας. Μουσική που της αρέσει: ρομαντική, ορχηστρική, cumbia, ροκ, επαναστατικά τραγούδια, ποπ, τροπική, αγροτική, ροκ των 80s (έτσι το λένε), φολκ, το ξυλόφωνο. Αγαπημένα χρώματα: μαύρο, καφέ και κόκκινο. Καμία εμπειρία στη θάλασσα. Προετοιμάστηκε έξι μήνες για την αποστολή. Εθελόντρια για το ταξίδι στην Ευρώπη.

Μπερνάλ: 57 ετών. Tojolabal από την περιοχή της συνοριακής ζούγκλας. Μιλά τη μητρική του γλώσσα, τα tojolabal και τα castellano, με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Πατέρας 11 παιδιών: Το μεγαλύτερο είναι 30 και το μικρότερο 6. Η οικογένειά του υποστηρίζει τη φροντίδα των νέων. Υπήρξε στρατιωτικός, τοπικός επικεφαλής, δάσκαλος σε ζαπατιστικό σχολείο και μέλος της Junta de Buen Gobierno. Μουσική που του αρέσει: αγροτική, cumbia, οι huichol musical, επαναστατικά και το ξυλόφωνο. Αγαπημένα χρώματα: το μπλέ, μαύρο, γκρι, καφέ.

Θαλάσσια εμπειρία: μονόξυλο και βάρκα. Προετοιμάστηκε έξι μήνες για την αποστολή. Είναι εθελοντής για το ταξίδι των Ζαπατίστας στην Ευρώπη.

Ντάριο: 47 ετών. Cho'ol από τα βόρεια της Chiapas. Μιλάει την μητρική του γλώσσα, cho'ol και castellano με ευκολία. Πατέρας τριών παιδιών: ένα 22 ετών, το άλλο 9 και το μικρότερο 3. Το αγόρι και το κορίτσι θα έρθουν με τη μητέρα τους στην Ευρώπη, με αεροπλάνο, τον Ιούλιο. Υπήρξε στρατιωτικός, τοπικός επικεφαλής, περιφερειακός επικεφαλής και τώρα είναι διοικητής στην πολιτική οργάνωση των Ζαπατίστας. Μουσική που του αρέσει: αγροτική από το Bertin και Lalo, τροπική, ξυλόφωνο, τοπική και επαναστατική μουσική. Αγαπημένα χρώματα: μαύρο και γκρί. Θαλάσσια εμπειρία: μόνοξυλο. Προετοιμάζεται έξι μήνες για την αποστολή. Είναι εθελοντής για το ταξίδι στην Ευρώπη. Θα είναι ο συντονιστής της θαλάσσιας αποστολής των Ζαπατίστας.

Marijose: 39 ετών. Tojolabal από τη συνοριακή ζούγκλα. Μιλά castellano με ευκολία. Ξέρει να διαβάζει και να γράφει. Υπήρξε στρατιωτικός, υποκινητής της υγείας και της εκπαίδευσης, διαμόρφωσε την εκπαίδευση. Μουσική που του αρέσει: cumbias, ρομαντική, αγροτική, ποπ, ηλεκτρονική, ροκ του 80 (έτσι τη λένε), ξυλόφωνο, επαναστατικά. Αγαπημένα χρώματα: μαύρο, μπλέ και κόκκινο. Θαλάσσια εμπειρία: μονόξυλο και βάρκα. Προετοιμάζεται έξι μήνες για την αποστολή. Είναι εθελοντ@ για το ταξίδι στην Ευρώπη με πλοίο. Έχει οριστεί το πρώτο άτομο (Ζαπατίστα) που θα αποβιβαστεί και με αυτό θα ξεκινήσει η εισβολή... εντάξει η επίσκεψη στην Ευρώπη.

Έτσι το πρώτο φυτό που θα προσγειωθεί σε ευρωπαϊκό έδαφος (φυσικά, αν μας αφήσουν να αποβιβαστούμε) δε θα προέρχεται από άντρα ή γυναίκα. Θα προέρχεται από ένα άλλο.

Αυτό που ο αείμνηστος Sub Marcos, θα περιέγραφε ως: "χαστούκι με μια μαύρη κάλτσα για ολόκληρη την ετεροπατριαρχική αριστερά", αυτό αποφασίστηκε, δηλαδή το Marijose να είναι το άτομο που θα αποβιβαστεί πρώτο.

Μόλις βάλει και τα δυο του πόδια στη στεριά και ανακάμψει από τη ζάλη, το Marijose θα φωνάξει:

"Παραδοθείτε χλωμά πρόσωπα της ετερο πατριαρχίας, ώστε να έρθει το διαφορετικό!"

Εντάξει, αστειεύομαι! Όμως δεν θα ήταν εντάξει να το πω αυτό; Όχι, όταν πατήσει τη γη, τ@ σύντροφ@ Marijose, θα πει με επίσημη φωνή:

"Στο όνομα των γυναικών, των παιδιών, των αντρών, των ηλικιωμένων και φυσικά των άλλων ζαπατιστας, δηλώνω ότι το όνομα αυτής της γης, που οι ντόπιοι τη φωνάζουν "Ευρώπη", θα καλείται στο εξής: "SLUMIL K'AJXEMK' OP", που σημαίνει "Ανυπότακτη Γη" ή "Γη που δεν παραιτείται, που δεν εξασθενεί". Και έτσι θα γνωρίζουν οι ντόπιοι και οι ξένοι, ότι όσο υπάρχει κάποιος εδώ, η γη αυτή δε θα παραιτηθεί, δε θα ξεπουληθεί, δε θα υποταχθεί".

Doy fe.

SupGaleano.

Απρίλιος 2021.

(Συνεχίζεται...)

ya aquí alguien que no se rinda, que no se venda y que no claudique".

Ραούλ Ζιμπέκι: Στρατιωτικοποίηση, το ανώτερο στάδιο του εξορυκτισμού

του Ραούλ Ζιμπέκι

μετάφραση του Βασίλη Γεωργάκη

Η αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση των κοινωνιών μας αποτελεί ένα ξεκάθαρο σημάδι πως το πατριαρχικό καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται στο λυκόφως του. Το σύστημα εγκατέλειψε την

προσπάθεια ενσωμάτωσης των λαϊκών μαζών, δεν διατίθεται πλέον να συνομιλήσει με αυτές, αλλά περιορίζεται στο να τις κατασκοπεύει και να τις ελέγχει. Πριν από αυτή τη μιλιταριστική περίοδο, οι «παραστρατημένοι» γνώριζαν τον εγκλεισμό προκειμένου να συνετιστούν. Πλέον είναι ζήτημα ανοιχτής παρακολούθησης ολόκληρων κοινωνικών στρωμάτων που απαρτίζουν την πλειοψηφία του πληθυσμού.

Όταν ένα σύστημα χρειάζεται να στρατιωτικοποιεί την καθημερινή ζωή για να ελέγχει την πλειοψηφία, μπορούμε να πούμε πως οι μέρες του είναι μετρημένες. Ακόμη κι αν στην πραγματικότητα οι «μέρες» θα πρέπει να υπολογίζονται σε χρόνια ή και δεκαετίες.

Ένα καλό παράδειγμα είναι η κληρονομιά της δικτατορίας του Πινοσέτ στη Χιλή, και συγκεκριμένα ο κεντρικός ρόλος του στρατού και της στρατιωτικοποιημένης αστυνομίας, των Καραμπινέρος (Carabineros), στον κοινωνικό έλεγχο. Κληρονομιά του καθεστώτος είναι ο έλεγχος των εσόδων των μεταλλείων χαλκού από τις ένοπλες δυνάμεις. Ο χαλκός είναι το κύριο εξαγωγικό προϊόν της Χιλής.

Ο νόμος περί περιορισμένης πρόσβασης στον χαλκό εγκρίθηκε την δεκαετία του 1950, εν μέσω θυελλωδών κινητοποιήσεων της εργατικής τάξης και της φτωχολογιάς των αστικών κέντρων και της υπαίθρου. Κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας αυτός ο μυστικός νόμος τροποποιήθηκε επτά φορές.

Μόλις το 2016, χάρη σε ένα ρεπορτάζ που βασίστηκε σε διαρροή της εφημερίδας El Mostrador, αποκαλύφθηκε πως 10% των κερδών της κρατικής επιχείρησης χαλκού μεταφερόταν απευθείας στις ένοπλες δυνάμεις.

Ο μυστικός νόμος δεν ανακλήθηκε παρά το 2019, όταν οι δρόμοι της Χιλής άρχισαν να φλέγονται από σειρά διαδηλώσεων κι εξεγέρσεων, που ξεκίνησαν το 2011 από φοιτητές και Μαπούτσε, στους οποίους αργότερα προστέθηκαν φεμινίστριες.

Η ζημιά που το στρατιωτικό καθεστώς προκάλεσε στην κοινωνία μπορεί να ιδωθεί στο γεγονός πως οι περισσότεροι από τους

μισούς Χιλιανούς απέχουν από τις εκλογές, ενώ πρωτύτερα η συντριπτική πλειοψηφία ψήφισε· υπάρχει τρομακτική απονομιμοποίηση των πολιτικών κομμάτων και των κρατικών θεσμών.

Το 2019, η μεξικάνικη κυβέρνηση, προκειμένου να ανταποκριθεί στον καταστρεπτικό «Πόλεμο κατά των ναρκωτικών», συγχώνευσε τα σώματα ασφαλείας και την αστυνομία και ονόμασε τον νέο σχηματισμό «Εθνική Φρουρά» (Ισπ. Guardia Nacional), στρατιωτικοποιώντας ακόμη περισσότερο την αστυνομία. Η Εθνική Φρουρά έχει αναλάβει την φύλαξη των βόρειων και νότιων συνόρων της χώρας, απέναντι σε μετανάστες. Στην φωτογραφία, άνδρες της Εθνικής Φρουράς επιτίθενται σε μετανάστες από την Ονδούρα που εγκαταλείπουν την χώρα εξαιτίας του καπιταλιστικού εξορυκτισμού και του ναρκο-νεοφιλελευθερισμού. (Πηγή φωτογραφίας Cambio16)

Αυτή δεν είναι η μοναδική περίπτωση φυσικά. Ο βραζιλιάνικος στρατός έπαιξε σημαντικό ρόλο στη φυλάκιση του Λούλα, την απομάκρυνση της Ντίλμα Ρούσεφ και την εκλογή του Μπολσονάρου.

Σε κάθε περίπτωση, η στρατιωτικοποίηση παραβιάζει το υποτιθέμενο «Κράτος Δικαίου», τις νομικές διευθετήσεις που η

κοινωνία έχει υιοθετήσει, συχνά χωρίς έχει προηγηθεί η δέουσα διαβούλευση.

Η στρατιωτικοποίηση έρχεται μαζί με την επιβολή ενός κοινωνικού μοντέλου που ονομάζουμε *εξορυκτισμό*• έναν τρόπο συσσώρευσης κεφαλαίου από το 1% του πληθυσμού, βασισμένο στην κλοπή και την απογύμνωση των λαών, ο οποίος προϋποθέτει στυγνή στρατιωτική δικτατορία στις περιοχές και τις επαρχίες όπου εφαρμόζεται και λειτουργεί.

Ο μιλιταρισμός υπάγεται σε αυτή τη λογική της συσσώρευσης μέσω βίας, για τον απλούστατο λόγο ότι τα αγαθά των ανθρώπων δεν μπορούν να αποσπαστούν παρά μόνο υπό την απειλή των όπλων.

Ο μιλιταρισμός συνοδεύεται από βία, εξαφανίσεις ανθρώπων, γυναικοκτονίες και βιασμούς. Πέραν τούτων, πάντα δίνει χώρο στη δημιουργία και δράση παραστρατιωτικών οργανώσεων, που πάντα συνοδεύουν τις μεγάλες εξορυκτικές εργασίες. Και παρόλο που θεωρούνται παράνομες, οι παραστρατιωτικές οργανώσεις αποτελούνται από άτομα εκπαιδευμένα και οπλισμένα από τις ένοπλες δυνάμεις – όπως μπορούμε να δούμε στο Μεξικό και την Κολομβία.

Τώρα γνωρίζουμε ότι ο κύριος ωφελημένος από τον υπό σχεδιασμό σιδηρόδρομο ονόματι «Mayan Train» θα είναι ο στρατός.[1] Η κυβέρνηση του López Obrador έχει παραχωρήσει στις ένοπλες δυνάμεις όλα τα τμήματα του σιδηροδρόμου, προσθέτοντας ότι τούτο είναι «μία ανταμοιβή» προς τον θεσμό.

Οι ομοιότητες με την περίπτωση της Χιλής και του χαλκού είναι ακόμη περισσότερες.

Η πρώτη αφορά στην απευθείας απόδοση προνομίων με τα οποία η κυβέρνηση κερδίζει την υπακοή των ένστολων, στους οποίους στην πραγματικότητα υπακούει η ίδια.

Η δεύτερη αφορά στο επιχείρημα της «εθνικής ασφάλειας» που αξιοποιείται από τις κυβερνήσεις. Στην Χιλή ήταν η μάχη κατά του κομμουνισμού. Στο Μεξικό είναι το ζήτημα των νότιων

συνόρων, με τα επιχειρήματα να περιστρέφονται γύρω από το ζήτημα της μετανάστευσης και του trafficking.

Η τρίτη είναι πως η στρατιωτικοποίηση είναι τόσο το πλάνο όσο και ο τρόπος διακυβέρνησης. Ακολουθείται από αεροδρόμια και εσωτερική τάξη σε κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής. Δια της βίας καταφέρνουν να ανατρέπουν την νομιμότητα κατά το δοκούν, όπως τους οικονομικούς περιορισμούς και κανονισμούς.

Παρατηρούμε τη διαδικασία στρατιωτικοποίησης από τις ΗΠΑ, τη Ρωσία και την Κίνα σε όλες τις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Συνίσταται στον έλεγχο των αγροτικών και αστικών γεωγραφιών από ένοπλους άνδρες που βρίσκονται στην υπηρεσία της πρωτεύουσας, με στόχο τον έλεγχο των πληθυσμών που ανθίστανται στην απογύμνωσή τους.

Το ζήτημα δεν αφορά έναν διαβολικό πρόεδρο ή κυβέρνηση. Τούτο δεν αμφισβητείται αλλά δεν είναι το πρόβλημα. Αντιμετωπίζουμε ένα σύστημα που για να επιτείνει την επιθανάτια αγωνία του, χρειάζεται να εφαρμόσει σχέδια που γεννήθηκαν τον 20^ο αιώνα και αποτελούν μοτίβα στα έργα του Αγκάμπεν: η κατάσταση της εξαίρεσης σαν μορφή διακυβέρνησης, ο νόμιμος εμφύλιος πόλεμος απέναντι σε όσους δεν αφομοιώνονται και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που φυλάσσονται από παραστρατιωτικούς.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στη *La Jornada* στις 26 Μαρτίου 2021. Τελευταία ανάκτηση 20/4/2021. Μπορείτε να μεταβείτε στο πρωτότυπο άρθρο από εδώ.

[1] Ο σιδηρόδρομος Mayan Train (Ισπ. Tren Mayan) είναι μία σχεδιαζόμενη σιδηροδρομική γραμμή μήκους άνω των 1500 χιλιομέτρων που θα διασχίζει περιοχές της Τσιάπας και της χερσονήσου του Γιουκατάν. Το γιγαντιαίο πρότζεκτ που αναμένεται να κοστίσει περίπου 7,4 δις δολάρια στοχεύει στην ανάπτυξη του τουρισμού στην περιοχή και έχει ξεσηκώσει τις

αντιδράσεις οικολογικών οργανώσεων και των Ζαπατίστας. Σε μία προσπάθεια να επενδυθεί το σχέδιο με λαϊκή νομιμοποίηση η κυβέρνηση το 2019 διεξήγαγε ένα συμβουλευτικό δημοψήφισμα-φάρσα στις άμεσα ενδιαφερόμενες επαρχίες, στο οποίο δεν συμμετείχε παρά το 8% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων. Η μονομέρεια του δημόσιου διαλόγου προς τα θετικά του πρότζεκτ ήταν δε τέτοια, που υπήρξε παρέμβαση ακόμη και των Ηνωμένων Εθνών.

Editorial #0

Υπάρχει μία παραδοχή, κοινότοπη κατά μία έννοια κι ωστόσο κομβική για την κατανόηση και τη διαύγηση της σύγχρονης παγκόσμιας πραγματικότητας, ότι δηλαδή τα κράτη, οι ποικίλοι σχηματισμοί εξουσίας και το κεφάλαιο, περιφράσσουν, ζωνοποιούν, υφαρπάζουν στην προσπάθειά τους να επεκταθούν, είτε αξιοποιώντας νέους τρόπους και φυσικούς πόρους είτε μετουσιώνοντας σε οικονομικά αξιοποιήσιμα τα κοινά αγαθά που βρίσκονται στη σφαίρα κυριαρχίας των κοινωνιών. Αυτή η διαδικασία είναι σαφέστατα απαραίτητη για το υπάρχον ληστρικό σύστημα και το φαντασιακό της απεριόριστης ανάπτυξης που το συνοδεύει. Στις μεγάλες μητροπόλεις των περισσότερων κρατών, επίσης, ο δημόσιος χώρος ήδη ασφυκτικά κατακερματισμένος και τεμαχισμένος, μετατρέπεται εν μέσω πανδημίας, φόβου και περιστολής βασικών ελευθεριών σε εργαστήριο ελέγχου και στρατιωτικοποίησης. Η αρπαγή της γης, των κοινών πόρων των ανθρώπων, η διάλυση των κοινωνικών δεσμών που δεν βασίζονται στην οικονομική πρόσοδο, ο έλεγχος της δημόσιας ζωής στις πόλεις, η λογοκρισία της ελεύθερα διακινούμενης πληροφορίας είναι όψεις του κοινωνικού πολέμου που διεξάγουν τα κράτη και οι κυρίαρχες ελίτ, έχοντας εν πολλοίς απωλέσει την κοινωνική συναίνεση που θα τους εξασφάλιζε τη συνέχεια της απρόσκοπτης επέλασής τους.

Η μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου παρακολουθεί μουνδιασμένη αυτό το ξεδίπλωμα των «αρετών» του ολοκληρωτισμού. Με δειλά βήματα, βέβαια, προσπαθεί να βρει τον εαυτό της μέσα σ' αυτό το δυσοίωνα τοπίο και να εφεύρει τρόπους εξόδου, επινοώντας με τη σειρά της νέους χώρους συνάντησης, αντίστασης και αυτοοργάνωσης. Σε παγκόσμιο επίπεδο παρατηρούνται διεργασίες των από κάτω, με έντονα αντι-γραφειοκρατικά, αντι-ηγεμονικά, αμεσοδημοκρατικά και οριζόντια χαρακτηριστικά και με αιχμή την απελευθέρωση των δημόσιων χώρων, των φυσικών πόρων και τη δημιουργία κοινών. Αυτή η διαδικασία έχει και την εξής σημαντική ιδιαιτερότητα, ότι δηλαδή φέρνει στο προσκήνιο έναν τεράστιο αριθμό αόρατων κοινωνικών ομάδων, οι οποίες παγκοσμίως διεκδικούν να ακουστούν, δεν ζητούν να κυβερνήσουν, αλλά, με όχημα την αυτονομία τους, να καθορίσουν τους όρους ύπαρξής τους, πέρα και έξω από το υπάρχον καθεστώς. Το ταξίδι των Ζαπατίστας στην Ευρώπη, το οποίο παρακολουθούμε από πολύ κοντά, αποτελεί ένα σύμβολο της αποαποικιοποίησης, είναι μία κίνηση υψηλού συμβολισμού και μία στιγμή όπου η παγκόσμια αλληλεγγύη πραγματώνεται από τις κοινωνίες σε κίνηση, από τον κόσμο που μένει έξω από τα κέντρα λήψης των αποφάσεων.

Όσα περιγράφονται παραπάνω, αποτελούν πραγματικότητα και στην περίπτωση της Ελλάδας. Ο κεντρικός ενεργειακός σχεδιασμός της χώρας, με τη συνεργασία διακρατικών συνασπισμών και πολυεθνικών συμφερόντων, επιχειρεί να μετουσιώσει τη χώρα σε βασικό ενεργειακό προμηθευτή. Οι περιφράξεις που μπορούν δυνητικά να προκύψουν από τα βιομηχανικά έργα των αιολικών πάρκων, των μονάδων καύσης βιορευστών, των φραγμάτων και των εξορύξεων, είναι πάμπολλες και αποτελούν θανάσιμη απειλή για τα οικοσυστήματα και τις ανθρώπινες κοινωνίες. Φυσικά, κάθε εκχώρηση γης και κάθε ιδιωτικοποίηση διαλύει την κοινωνική συνοχή και οδηγεί σε αφανισμό ολόκληρες κοινότητες. Κι εδώ, όμως, οι αντιστάσεις είναι πολυποίκιλες. Από τη Χαλκιδική στην Κρήτη, από τη Μεσοχώρα στην Ήπειρο και από τα Άγραφα στο Πήλιο και στο χωριό Σταγιάτες, όπου οι κάτοικοι παλεύουν με όλα τα διαθέσιμα μέσα για τη διατήρηση της πηγής ύδρευσής τους, της Κρύας Βρύσης, ενάντια σε δημοτική αρχή, μαφιόζους και

ιδιωτικές εταιρίες εμφιάλωσης. Παντού ξεδιπλώνονται αγώνες υπεράσπισης των κοινών και παντού οι άνθρωποι αντιστέκονται, διεκδικώντας πρόσβαση και λόγο σε ό,τι τους αφορά. Όπως χαρακτηριστικά πράττουν και οι ελληνίδες φοιτήτριες και φοιτητές, που διεκδικούν όχι μόνο την κατάργηση του αισχρού νόμου Χρυσοχοΐδη – Κεραμέως, αλλά και τη μετουσίωση του πανεπιστημίου σε χώρο ανοιχτό σε όλη την κοινωνία.

Η Βαβυλωνία θα φιλοξενήσει αυτή την εβδομάδα:

i) Ένα κείμενο του ουρουγουανού συγγραφέα Ραούλ Ζιμπέκι για την αυξημένη στρατιωτικοποίηση που παρατηρούμε, την «απεγνωσμένη» προσπάθεια του καπιταλιστικού συστήματος να κρατηθεί στη ζωή.

ii) Μία εφ' όλης της ύλης συνέντευξη με κατοίκους του χωριού Σταγιάτες Πηλίου για τον αδιάκοπο και ανυποχώρητο αγώνα τους για τη διατήρηση της αυτονομίας τους και την προστασία των φυσικών πηγών τους.

iii) Μία εκδήλωση με τίτλο «Κοινωνικές αντιστάσεις της πανεπιστημιακής κοινότητας ενάντια στο σύγχρονο αυταρχισμό», με συμμετοχή αναπληρώτριας καθηγήτριας από το Πανεπιστήμιο του Βοσπόρου στην Τουρκία, η οποία θα σκιαγραφήσει τις αντιστάσεις του τουρκικού φοιτητικού κινήματος απέναντι στην αυθαιρεσία του καθεστώτος Ερντογάν, κι επίσης με τη συμμετοχή του αναπληρωτή καθηγητή του ΔΠΘ Αλέξανδρου Κιουπκιολή και της φοιτήτριας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων Ξανθίππης Δέλτσου.

Από το δημόσιο δημοκρατικό

πανεπιστήμιο στις περιφρουρούμενες business για την ολιγαρχία

Τοποθέτηση της Πρωτοβουλίας Πανεπιστημιακών ΑΠΘ-ΠΑΜΑΚ

Το τελευταίο διάστημα παρακολουθούμε με ενδιαφέρον, τουλάχιστον, τις εντεινόμενες προσπάθειες των τωρινών πρυτανικών αρχών αλλά και μιας ομάδας μελών ΔΕΠ του Αριστοτέλειου να προωθήσουν με «βαθιές τομές» και γοργό βηματισμό το σχέδιό τους για τον μετασχηματισμό του πανεπιστημίου μας σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Είμαστε υπέρμαχοι αλλαγών και τομών, αλλά το ζητούμενο που μας ενδιαφέρει είναι η συγκεκριμένη κατεύθυνση στην οποία στρέφονται αυτές οι «τομές» πέρα από τη μεγαλόστομη ρητορεία που τις περιβάλλει.

Η ίδρυση αγγλόφωνου τμήματος στην ιατρική σχολή του ΑΠΘ, όπου αλλοδαποί φοιτητές θα μπορούν να αγοράζουν με υψηλά δίδακτρα τα πτυχία που οι ημεδαποί καλούνται να αποκτήσουν με δύσκολη προετοιμασία, ανταγωνισμό σε πανελλαδικές εξετάσεις και εν συνεχεία τις πανεπιστημιακές δοκιμασίες είναι μία μόνον έκφανση αυτού του σχεδίου. Άλλες σημαντικές πτυχές του περιλαμβάνουν τις διατυμπανιζόμενες δράσεις της αντιπρυτανείας έρευνας για τη συστηματική «καλλιέργεια επιχειρηματικού πνεύματος» στους φοιτητές και τις φοιτήτριές μας. Και τελευταία, όπως μαθαίνουμε από επίσημη ανακοίνωση στην ιστοσελίδα του πανεπιστημίου, το μνημόνιο που υπέγραψε το ΑΠΘ με τον Γενικό Διευθυντή της Cisco Hellas

«στο πλαίσιο της δέσμευσής μας για εξωστρέφεια και ανάπτυξη συνεργασιών διεθνούς εμβέλειας, ώστε η έρευνα και η καινοτομία που παράγεται στους κόλπους του Πανεπιστημίου μας να ακολουθεί τις παγκόσμιες τάσεις και ανάγκες της οικονομίας και της κοινωνίας. Ξεκινάμε μία πολλά υποσχόμενη συνεργασία με την

Cisco...τη δημιουργία κοινών διεπιστημονικών ερευνητικών ομάδων εργασίας υπό την καθοδήγηση του εξειδικευμένου ανθρώπινου δυναμικού της Cisco, με τη φιλοξενία των ομάδων τόσο στις υποδομές του ΑΠΘ όσο και στις υποδομές του Κέντρου DT&S, αλλά και την ενίσχυση της εκπαιδευτικής δραστηριότητας του ΑΠΘ μέσω του Cisco Networking Academy Program».

Η «εξωστρέφεια» και η σύνδεση με παγκόσμιες τάσεις της οικονομίας και της κοινωνίας μας βρίσκουν σύμφωνους και σύμφωνες επί της αρχής. Το ερώτημά μας όμως είναι για ποιες ακριβώς «τάσεις» μιλάμε και ποιες είναι αυτές οι δυνάμεις «έξω» στην κοινωνία, την εγχώρια και την παγκόσμια, στις οποίες θέλουμε να στραφούμε κατά προτεραιότητα.

Ποιες είναι οι τάσεις με τις οποίες θέλουμε να συνδεθεί το πανεπιστήμιό μας;

Είναι οι παγκόσμιες τάσεις δραματικής αύξησης των ανισοτήτων, των αποκλεισμών, της φτώχειας, της εργασιακής επισφάλειας όλων και κυρίως των νέων, υπέρ ελαχίστων σε μια αχαλίνωτη παγκόσμια οικονομία της αγοράς, στην οποία κυριαρχούν λίγοι διεθνείς «παίκτες» όπως η Cisco; Είναι οι τάσεις καταστροφής του περιβάλλοντος από εταιρίες με εξαρχής προτεραιότητα το ιδιωτικό κέρδος; Είναι οι τάσεις ανάπτυξης και χρήσης νέων ψηφιακών τεχνολογιών για τον έλεγχο των πολλών, για τη συγκέντρωση προσωπικών και άλλων δεδομένων, και για την άντληση τεράστιων κερδών από λίγους ιδιώτες μέσα από δίκτυα και σχήματα ιδιοκτησίας (google, amazon, facebook, Airbnb κ.ο.κ.) όπου η διάδραση των πολλών και οι νέες τεχνολογίες που αναπτύσσονται από δημόσια κέντρα έρευνας και ελεύθερες κοινότητες προγραμματιστών γίνονται αντικείμενα εκμετάλλευσης και ιδιοποίησης;

Ή είναι οι τάσεις της κοινωνικής συνεργασίας μέσα από τις νέες «ομότιμες» τεχνολογίες, οι τάσεις της αλληλέγγυας οικονομίας υπέρ της ευρύτερης κοινωνίας, οι τάσεις που υπερασπίζονται τη ζωή στον πλανήτη, τα κοινά αγαθά προς όφελος όλων, τη

δημοκρατία με πραγματική ισότητα ευκαιριών, δικαιωμάτων και πολιτικής εξουσίας;

Και ποιες είναι οι δυνάμεις με τις οποίες θέλουμε να συνεργαστεί στενά το δημόσιο πανεπιστήμιο;

Είναι η Cisco, οι παγκόσμιες πολυεθνικές, οι διεθνείς και οι εγχώριες ελίτ;

Ή τα πλατιά κοινωνικά στρώματα των φτωχών, των ανέργων, της φτωχοποιούμενης «μεσαίας τάξης», των επισφαλώς εργαζόμενων με μισθούς πείνας που κατακλύζουν τις τάξεις των φοιτητ/ριών και των αποφοίτων μας; Οι πρόσφυγες, οι μετανάστες/ριες και οι κοινωνικά αποκλεισμένοι/ες; Οι κοινότητες σε όλη τη χώρα και στον πλανήτη που ζούνε την κλιματική αλλαγή και την περιβαλλοντική καταστροφή; Το πλήθος των πολιτών που νιώθει ότι διαθέτει ελάχιστο έλεγχο πάνω στις κυβερνήσεις και τις πολιτικές τους έναντι ισχυρών και οργανωμένων συμφερόντων, εγχώριων και διεθνών;

Μιλώντας το νεοφιλελεύθερο Newspeak της καινοτομίας, του επιχειρείν και της εξωστρέφειας, μια γλώσσα όχι μόνο απατηλή αλλά και βαθιά συντηρητική και μπαγιάτικη πλέον, μετά από 40 τουλάχιστον χρόνια νεοφιλελεύθερης ηγεμονίας, το σχέδιο που ξεδιπλώνεται με πυγμή και αυτοϊκανοποίηση τον τελευταίο καιρό στο ΑΠΘ θέλει να κάνει το δοκιμαζόμενο δημόσιο πανεπιστήμιο μία ακόμη κερδοφόρα επιχείρηση που θα πουλά υπηρεσίες κατάρτισης και έρευνας με άμεσο αντίκρισμα στην αγορά. Το αντίκρισμα θα το καρπώνονται επιχειρηματικά διοικητικά στελέχη του πανεπιστημίου και επιχειρηματίες της γνώσης, ενώ μια στρατιά πληβείων εργαζομένων δασκάλων και ερευνητών/ριών θα εργάζεται με όρους επισφάλειας και μισθούς φτώχειας. Από την άλλη, οι φοιτητές/ριες θα είναι πελάτες/καταναλωτές που είτε θα αποκλείονται από την ανώτατη εκπαίδευση λόγω ανέχειας είτε θα φορτώνονται με φοιτητικά χρέη για να πληρώνουν τα δίδακτρα για τις «παρεχόμενες υπηρεσίες», χρέη που θα αποπληρώνουν μια ζωή.

Δεν πρόκειται για δυστοπικό σενάριο επιστημονικής φαντασίας αλλά για την πραγματικότητα του νεοφιλελεύθερου πανεπιστημίου σε χώρες όπως οι Η.Π.Α. και η Βρετανία. Εκεί το σχέδιο που μας μεταφέρεται με όλο και μεγαλύτερη ένταση από τους επαρχιώτες μεταλαμπαδευτές του στην Ελλάδα της κρυπτο-αποικιοκρατίας εφαρμόζεται ήδη επί δεκαετίες και έχει αποδώσει τους «όμορφους» καρπούς του.

Το νεοφιλελεύθερο κολέγιο-μπίζνες γίνεται με τη σειρά του ένας κόμβος οργανικά ενσωματωμένος στη παγκόσμια οικονομία της αγοράς, την οικονομία με τις τεράστιες διευρυνόμενες ανισότητες, τους δραματικούς αποκλεισμούς, τη φτώχεια και την περιβαλλοντική καταστροφή για πλατιά λαϊκά στρώματα. Εφόσον τελούν «υπό την καθοδήγηση εξειδικευμένου ανθρώπινου δυναμικού» πολυεθνικών, η κατάρτιση και η έρευνα που πραγματοποιούνται σε αυτό το επιχειρηματικό μόρφωμα υπηρετούν εξ ορισμού και εξ αρχής τις ιδιωτικές στοχεύσεις αυτών των κολοσσών που αποβλέπουν σε τεράστια κέρδη και αντιμετωπίζουν ζητήματα δικαιοσύνης, δημοκρατίας και περιβάλλοντος ως εμπόδια ή, στην καλύτερη περίπτωση, «εξωτερικότητες». Γιατί αυτός είναι ο σκοπός των συγκεκριμένων εταιριών από τη σύστασή τους και με βάση το καταστατικό τους, και όχι η γενική κοινωνική ωφέλεια.

Και, φυσικά, το κολέγιο-μπίζνες χρειάζεται ό,τι χρειάζεται και κάθε μεγάλη ιδιωτική εταιρία και κάθε ελίτ που ευημερεί ενώ περιστοιχίζεται από μια κοινωνική έρημο και ένα πλήθος φτώχειας, ανισοτήτων, αποκλεισμών, καταστροφής και αποξένωσης:

τη στρατιωτικοποιημένη αστυνομία που θα προστατεύει τους πολύ λίγους που κερδίζουν από αυτό.

Στη συνέχεια της νεωτερικής παράδοσης ενός πανεπιστημίου ταγμένου στην ελεύθερη έρευνα, την κριτική σκέψη και τη γνώση για την κατάκτηση της αλήθειας άνευ όρων και προκαταλήψεων• στη συνέχεια ενός πανεπιστημίου στην υπηρεσία των πολλών, των δημοκρατικών ελευθεριών, του κοινωνικού κράτους και της

κοινωνικής ισότητας, όπως διαμορφώθηκε στον 20ό αιώνα, η Πρωτοβουλία πανεπιστημιακών ΑΠΘ-ΠΑΜΑΚ θέλει να συναντηθεί με όλους/ες όσους/ες στην πανεπιστημιακή κοινότητα -διδασκτικό και ερευνητικό προσωπικό, φοιτητές και φοιτήτριες, εργαζόμενους/ες στη διοίκηση και τις υπηρεσίες- είναι σε ετοιμότητα για να εμποδίσουν την πραγματοποίηση αυτής της δυστοπίας και να «επιχειρήσουν» για ένα άλλο όραμα:

-Το πανεπιστήμιο της διδασκαλίας, της γνώσης και της έρευνας που εμπλουτίζει, βαθαίνει και διευρύνει τη γνώση πέρα από κατεστημένα συμφέροντα και ιδιωτικές σκοπιμότητες

-Το πανεπιστήμιο που αποτελεί φωνή παρρησίας και κριτικού λόγου στην κοινωνία, και στέκεται ελεύθερο απέναντι σε κάθε κατεστημένο συμφέρον και εξουσία

-Το πανεπιστήμιο που συντηρεί και δημιουργεί πολιτισμό και παιδεία, μορφώνοντας ελεύθερα σκεπτόμενους, ενημερωμένους και δημιουργικούς ανθρώπους

-Το πανεπιστήμιο που μαζί με τη γνώση και την παιδεία υπηρετεί μόνον δημοκρατικές αξίες και ευρύτερες κοινωνικές και οικολογικές ανάγκες

-Το πανεπιστήμιο που είναι άσυλο όλων των κοινωνικών δυνάμεων που υπερασπίζονται τη δημοκρατία των πολλών και τον πλανήτη απέναντι στις σύγχρονες ολιγαρχίες και τις νέες δομές και τεχνολογίες της εξουσίας .

Απρίλιος 2021

Πρωτοβουλία Πανεπιστημιακών ΑΠΘ-ΠΑΜΑΚ

Πορεία προς την Ευρώπη – Επιτροπή έκτη του ΕΖΛΝ – ΜΕΞΙΚΟ 10 Απρίλη του 2021

Στα άτομα, τις ομάδες, τις συλλογικότητες, τις οργανώσεις, τα κινήματα, τα συντονιστικά και τους αυτόχθονες λαούς της Ευρώπης που περιμένουν την επίσκεψή μας:

Στην Εγχώρια και Διεθνή Έκτη:

Στα δίκτυα αντίστασης και εξέγερσης:

Στο Εθνικό Ιθαγενικό Κογκρέσο

Στους λαούς του Κόσμου:

Αδελφοί και αδελφές, σύντροφοι και συντρόφισσες:

Σήμερα, 10 Απρίλη του 2021, συγκεντρώθηκαν στο «Σπορείο Κομαντάντα Ραμόνα», οι σύντροφοι και οι συντρόφισσες που αποτελούν μέρος της πρώτης ομάδας των απεσταλμένων στο Ταξίδι μας για τη Ζωή, κεφάλαιο Ευρώπη. Πρόκειται για την διαθάλασσης αντιπροσωπεία.

Με ένα μικρό τελετουργικό, σύμφωνα με τις παραδόσεις και τα έθιμά μας, η αποστολή έλαβε την εντολή των ζαπατιστικών λαών να μεταφέρει μακριά τη σκέψη μας, δηλαδή την καρδιά μας. Οι απεσταλμένοι μας κουβαλάνε μια μεγάλη καρδιά. Όχι μόνο για να αγκαλιάσουν όσες και όσους, στην ευρωπαϊκή ήπειρο, εξεγείρονται και αντιστέκονται, αλλά και για να ακούσουν και να μάθουν από τις ιστορίες, τις γεωγραφίες, τα ημερολόγια και τους τρόπους τους.

Αυτή η πρώτη ομάδα, θα μείνει σε καραντίνα, απομονωμένη στο σπορείο, για 15 μέρες, προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι δεν έχουν μολυνθεί από τον λεγόμενο COVID 19 αλλά και για να προετοιμαστούν για το διάστημα που θα διαρκέσει το ταξίδι στη θάλασσα. Στη διάρκεια αυτών των δύο εβδομάδων, θα ζήσουν μέσα σε μια απομίμηση πλοίου που, γι' αυτόν τον λόγο, έχουμε κατασκευάσει στο Σπορείο.

Στις 26 του Απρίλη θα ξεκινήσουν για κάποιο λιμάνι της Μεξικάνικης Δημοκρατίας. Εκεί θα φτάσουν το αργότερο στις 30

Απρίλη και θα επιβιβαστούν στο πλοίο που το έχουμε βαφτίσει «Το Βουνό» («La Montaña»). Θα παραμείνουν στο σκάφος για δύο ή τρεις μέρες και νύχτες και στις 3 του Μάη του 2021, μέρα του Santa Cruz, Chan Santa Cruz, το πλοίο «La Montaña» θα σαλπάρει με τους συντρόφ@ς μας με προορισμό τις ευρωπαϊκές ακτές, σε ένα ταξίδι που υποτίθεται θα διαρκέσει 6 έως 8 εβδομάδες. Υπολογίζεται ότι τη δεύτερη εβδομάδα του Ιούνη του 2021 θα βρίσκονται στα ανοικτά των ευρωπαϊκών ακτών.

Από τις 15 Απρίλη του 2021, οι σύντροφοι μας από τις βάσεις στήριξης, θα πραγματοποιούν δράσεις και στα 12 ζαπατιστικά καρακόλ, για να αποχαιρετήσουν τη ζαπατιστική αποστολή, η οποία, δια αέρος και θαλάσσης, θα ταξιδέψει στη γεωγραφία που ονομάζεται «Ευρώπη».

Σε αυτό το κομμάτι το οποίο έχουμε ονομάσει «Ταξίδι για τη Ζωή. Κεφάλαιο Ευρώπη» οι απεσταλμένοι ζαπατίστας θα συναντηθούν με εκείνους και εκείνες που μας έχουν καλέσει για να συζητήσουν τις αμοιβαίες ιστορίες μας, τους πόνους, την οργή, τις επιτυχίες και αποτυχίες μας. Έως τώρα έχουμε λάβει και αποδεχτεί προσκλήσεις από τις ακόλουθες γεωγραφίες:

Γερμανία

Αυστρία

Βέλγιο

Βουλγαρία

Καταλωνία

Σαρδηνία

Κύπρος

Κροατία

Δανία

Σλοβενία

Ισπανικό Κράτος

Φιλανδία

Γαλλία

Ελλάδα

Ολλανδία

Ουγγαρία

Ιταλία
Λουξεμβούργο
Νορβηγία
Χώρα των Βάσκων
Πολωνία
Πορτογαλία
Ηνωμένο Βασίλειο
Ρουμανία
Ρωσία
Σερβία
Σουηδία
Ελβετία
Τουρκία
Ουκρανία

Από σήμερα, ο Εξεγερμένος Υποδιοικητής Γκαλεάνο θα δημοσιεύει μία σειρά από κείμενα στα οποία θα σας μιλά για εκείνους που συγκροτούν τη ναυτική ζαπατιστική αντιπροσωπεία, για τις εργασίες που έχουν πραγματοποιηθεί, για κάποια από τα προβλήματα που αντιμετωπίσαμε και τα λοιπά...

Με δυο λόγια: είμαστε ήδη καθ' οδόν για την Ευρώπη.

Αυτά προς το παρόν

Από τα βουνά του Νοτιοανατολικού Μεξικού

Εξεγερμένος υποδιοικητής Μοϊσές

Επιτροπή Έκτη του EZLN

Μεξικό, Απρίλης του 2021

Μετάφραση

από :

<http://enlacezapatista.ezln.org.mx/.../12/camino-a-europa/>

<https://karavanizapatista.espivblogs.net/.../poreia-pros.../>

Από τον φόβο στην ελπίδα

Του Μηνά Μπλάνα

Αν ρωτούσαμε πριν από 2-3 μήνες αλλά και κατά τη διάρκεια των απαγορεύσεων κυκλοφορίας οποιοδήποτε άτομο συμμετέχει ενεργά στο κίνημα, αν βλέπει κάποιο φως για αντίδραση με ριζοσπαστικούς όρους στην υφιστάμενη κατάσταση, τότε θα εισπράτταμε απαισιοδοξία και απογοήτευση. Όταν στις 17 Νοέμβρη μία χούφτα άνθρωποι, κυρίως οργανωμένοι/ες, στριμώχνονταν και έτρωγαν πρόστιμα από τα ΜΑΤ και τις κάμερες, τότε σίγουρα το μόνο που κυριαρχούσε ήταν ο φόβος. Ο φόβος της καταστολής και της απάθειας.

Δεν είναι ψέμα και σίγουρα όχι ντροπή να το παραδεχτούμε. Από τότε, όμως, μεσολάβησαν 2 μήνες γεμάτοι ζωή και αντίδραση άνευ προηγουμένου, ειδικά για την συνθήκη της πανδημίας που όλοι/ες βιώνουμε. Ο εγκλεισμός, τα απονενοημένα και συγχρόνως αντιφατικά μέτρα αντιμετώπισης του covid-19, η κρατική αυθαιρεσία, η συνεχόμενη κρατική καταστολή και έλεγχος μέσω της ΕΛ.ΑΣ. και οι νόμοι που περνιούνται χωρίς δεύτερη σκέψη με σκοπό την υποβάθμιση των ζώων και βασικών αναγκών της κοινωνίας, την έκαναν να βγει στους δρόμους και να διεκδικήσει τα αυτονόητα.

Και κάπου εκεί απαντάει ορμώμενο και το φοιτητικό κίνημα ενάντια στις κλειστές σχολές, στην πανεπιστημιακή αστυνομία και στο νέο νόμο Χρυσοχοϊδή-Κεραμέως. Συνδεδεμένο με το κλίμα διαμαρτυρίας-απέχθειας κατά της αστυνομικής βίας που υπήρχε διάχυτο στην κοινωνία, με αποκορύφωμα το περιστατικό της Νέας Σμύρνης. Οι φοιτητές δεν έμειναν άπραγοι αλλά έγιναν ένα με αυτή την οργή και αγανάκτηση. Έτσι όπως έγινε και σε κάθε γειτονιά της Αθήνας και σε αρκετές πόλεις που κατακλύστηκαν από μεγαλειώδεις διαδηλώσεις.

Καταλήψεις σε Πρυτανείες σε αρκετές πόλεις της χώρας σε μία περίοδο όπου τα πανεπιστήμια λειτουργούν με τηλεκπαίδευση και

οι πρακτικές γίνονται με... τηλεργασία.

Συγκεκριμένα, η Θεσσαλονίκη έχει καταφέρει κάτι μοναδικό. Εδώ και παραπάνω από 2 μήνες και τουλάχιστον 1 φορά την εβδομάδα γίνονται πορείες που απαρτίζονται από, τουλάχιστον, 2000(!) άτομα. Σε σημείο που λέμε μεταξύ μας "Α, δεν είχε τόσο κόσμο σήμερα" και να έχει στην πραγματικότητα κάποιες χιλιάδες.

Το τραύμα και ο συνεχής φόβος της βάνουσης καταστολής έγιναν το έναυσμα προκειμένου να δυνάμωσει ακόμη περισσότερο αυτή η οργή και η αντίσταση που υπάρχουν διάχυτα σε όλο αυτόν τον κόσμο.

Φτάσαμε στο σημείο να γίνει μία από τις μεγαλύτερες πορείες της τελευταίας δεκαετίας με τις μετριοπαθείς εκτιμήσεις να μιλάνε για 10.000 άτομα στους δρόμους.

Παράλληλα, τους τελευταίους 2 μήνες αποφασίστηκαν αρκετές καταλήψεις σχολών με αποφάσεις φοιτητικών συλλόγων συνήθως κόντρα, όχι σε κάποια αντιδραστική δύναμη, αλλά στις “επαναστατικές” πρωτοπορίες των κλειστών Διοικητικών Συμβουλίων, της γραφειοκρατίας και των σφραγίδων(κι αυτό ισχύει για όλες τις πόλεις, όπου υπήρχαν διάφορες δράσεις ενάντια στο νέο νομοσχέδιο). **Μαζικοποιημένες πολύωρες γενικές συνελεύσεις και συντονιστικά με ανοιχτά πλαίσια όπου ο/η κάθε φοιτητής/ρια βρίσκει τον χώρο να συμμετέχει και να εκφραστεί. Μέσα σ’ αυτά και η περαιτέρω ριζοσπαστικοποίηση σε σχολές , που δεν υπήρχε παρουσία πιο πριν, μέσω της δημιουργίας νέων αυτόνομων σχημάτων.**

Και φυσικά κι ένα από τα πλέον σημαντικά, επιτεύχθηκε και η

σύνδεση του πανεπιστημίου με την ίδια την κοινωνία. Πιο συγκεκριμένα, το Campus έχει μετατραπεί από έναν τόπο νεκρό, όπου κυριαρχούσαν ναρκομαφίες αλλά και η επίμονη και έντονη παρουσία της αστυνομίας 2 με 3 ημέρες αφότου έγινε εκκένωση της κατειλημμένης Πρυτανείας, σε έναν τόπο συνάντησης για μικρές/ους και μεγάλους/ες. Εδώ και ενάμιση μήνα γίνονται καθημερινά δεκάδες πολιτικές εκδηλώσεις, αντι-μαθήματα, συνελεύσεις, συζητήσεις, δημιουργικά πολιτιστικά δρώμενα δίνοντας ζωή μέσα στις άχαρες ημέρες των απαγορεύσεων.

Κοινώς, όσα δημιουργούνταν από φεστιβάλ όπως το Άμεσης Δημοκρατίας για 3 ή όσες ημέρες διαρκούσαν, τώρα υπάρχουν με διαρκή ροή και χιλιάδες κόσμου καθημερινά. Σίγουρα σ' αυτό βοηθάει και η τοποθεσία του, από χωροταξικής άποψης, καθώς βρίσκεται στο κέντρο της πόλης. Όμως, αυτό είναι η ουσιαστική επανανοηματοδότηση τόσο του ασύλου όσο και του δημόσιου χώρου καθ' αυτού. Ένα πανεπιστήμιο επανοικειοποιημένο, ανοιχτό και πραγματικά κοινωνικό. Δεν είναι καθόλου αμελητέο όλο αυτό. Αντιθέτως, στέκεται απέναντι στο κράτος και στις πρυτανικές αρχές που το ονειρεύονται γεμάτο αστυνομία και αποκλειστικά για μαθήματα.

Όλα αυτά από ένα υποκείμενο ακηδεμόνευτο που δρα άλλοτε αυθόρμητα, καθώς βλέπει το μέλλον του κάτω από τις επιταγές της εξουσίας και την μπότα ενός μπάτσου κι άλλοτε με βάση τις συλλογικές αποφάσεις, την δημιουργία, την αμφισβήτηση και το ξεπέρασμα των στενών ορίων του παραταξιοκεντρικού φοιτητικού συνδικαλισμού.

Σίγουρα οι δυναμικές που παράγονται από όλα αυτά δεν μπορούν να προβλεφτούν. Όμως, δεν μπορούμε να μην σταθούμε σε αυτό σαν κάτι το μεγαλειώδες.

Το παραπάνω στέκεται ως μία προσπάθεια ανασκόπησης των τελευταίων μηνών και όχι ως μία ωραιοποίηση καταστάσεων. Όλα αυτά ενυπάρχουν με τα καλά και τα στραβά, όπως οι εικόνες συνωστισμού με το περίφημο πάρτι, που αποτελεί ταυτόχρονα το

μόνο πράγμα με το οποίο ασχολήθηκαν τα ΜΜΕ σε εδώ και 2 μήνες αγώνα και μαζικότητας διαδηλώσεων. Σημείωση: πάλι όσοι/ες δραστηριοποιούνται μέσα στα πανεπιστήμια- άτομα από φοιτητικούς συλλόγους και αλληλέγγυοι/ες- παρενέβησαν προκειμένου να λήξει.

Για να φτάσουμε στην ημερομηνία ορόσημο της 15 Απρίλη, όπου σύμφωνα με κυβερνητικές πηγές θα εφαρμοστεί πιλοτικά η πανεπιστημιακή αστυνομία.

Τελευταία φορά πάντως, η εικόνα των ΜΑΤ στα πανεπιστήμια είχε ως αποτέλεσμα να κατέβουν στους δρόμους δεκάδες χιλιάδες άτομα. Και το σίγουρο είναι ότι θα υπάρξει συνέχεια σε οποιαδήποτε κλιμάκωση της βίας από πλευράς του κράτους.

Γιατί μπροστά στην καταστολή, λάμπουν τα μάτια της οργής και της ελπίδας για ένα καλύτερο μέλλον.

Ακολουθεί φωτογραφική ανασκόπηση:

Φωτογραφία του InfoLibre, από την πανεκπαιδευτική πορεία στις 8/4 λίγο πριν οι κατειλημμένες σχολές του campus συντακτηθούν με τον κόσμο της συμβολικής κατάληψης στο Ολύμπιον

Η συνέντευξη τύπου που δόθηκε από εκπρόσωπους των φοιτητικών συλλόγων του Α.Π.Θ.

Ένα μικρό δείγμα του μεγέθους της επανοικειποίησης των πανεπιστημιακών χώρων. Από το πρώτο bazaar οικονομικής ενίσχυσης για τα συλληφθέντα της κατάληψης Πρυτανείας.

Εκκένωση της Πρυτανείας Πράξη 1η. Το άλλο δείγμα των πανεπιστημίων της εξουσίας.

Κάποια από τα προγράμματα των καταλήψεων.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ

τρίτη 13.4

13.00 / Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων
για την πορεία της Πέμπτης 15.4

εκδήλωση:

18.00 / "Σύνδεση του φοιτητικού
κινήματος με εκπαιδευτικούς,
υγειονομικούς, εργατικά σωματεία και μαθητές"

τετάρτη 14.4

16.00 / εκδήλωση για τον νόμο
Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη και παρουσίασή του

πέμπτη 15.4

11.00 / προσυγκέντρωση στην πρυτανεία

13.00 / πορεία ενάντια στον νόμο
Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη, Άγαλμα Βενιζέλου

19.00 / προβολή ταινίας για το φοιτητικό κίνημα
του 06'-07' : "Μη μου μιλάς για καλοκαίρια"

παράσκευή 16.4

13.00 / Συντονιστικό Γενικών Συνελεύσεων

18.00 / αντιπολεμική εκδήλωση:
"Δεν θα γίνουμε κρέας στα κανόνια τους"

*κάθε πρωί στήριξη στις 7.00

*κάθε μέρα διαχειριστική της κατάληψης Πρυτανείας στις 14.00

*κάθε μέρα 21.00-1.00 προβολές ταινιών

φοιτητικοί σύλλογοι:

Αρχιτεκτονικής, Κινηματογράφου, Χημικών, ΠΤΔΕ, Θεάτρου,
ΜΜΕ, Εικαστικού, Πολιτικών Επιστημών, Ηλ.Μηχ., Μαθηματικού,
Φυσικού, Βιολογικού

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΗΠΘ

ΤΕΤΑΡΤΗ 14.4

12:00 συζήτηση για το έμφυλο και για σεξιστικές συμπεριφορές από καθηγητές
(ΑΙΘΡΙΟ)

16:00 εκδήλωση για το νόμο Κεραμέως – Χρυσοχοϊδης
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

20:00 αγώνες ενάντια στα κλειδώματα στο πολυτεχνείο και γνωριμία με το χώρο

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 16.4

10:00 αντι - μάθημα "ουτοπία και ετεροτοπία, σχέσεις μεταξύ τους και θεατρικοί χώροι"
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

12:00 ανοιχτή συζήτηση για τον περιβαλλοντοκτόνο νόμο

13:00 συντονιστικό γενικών συνελεύσεων
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

15:00 αντι - μάθημα: ηλεκτρολογικός πίνακας
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

19:00 προβολή ταινίας
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

ΠΕΜΠΤΗ 15.4

11:00 προσυγκέντρωση
(ΠΡΥΤΑΝΕΙΑ)

13:00 πανεκπαιδευτική πορεία
(ΑΓ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ)

16:00 ενιαίο συντονιστικό γενικών συνελεύσεων
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

19:00 προβολή ταινίας για το φοιτητικό κίνημα του '06 - '07
(ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ)

ΣΑΒΒΑΤΟ 17.4

12:00 αντιπολεμική πορεία
(ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ)

15:00 έκθεση φωτογραφίας και μπαζάρ
(ΦΟΥΑΓΙΕ)

+ γουόρκσοπ αυτοάμυνας

17:00 εκδήλωση: ο ρόλος του πανεπιστημίου, η έρευνα εντός του και πώς απαντάμε
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

20:00 προβολή ταινίας:

Sorry to Bother You
(ΤΡΙΓΩΝΟ)

Σ.Φ. ΗΛ - ΜΗΧ

καθημερινά στηρίζουμε την κατάληψη από τις 7. όλη την ημέρα θα υπάρχει καφενείο.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ ΑΡΧ|ΚΗΣ

Ως Δαμέ – Η Κυπριακή Άνοιξη – Ανταπόκριση από την Κύπρο

Συσπείρωση Ατάκτων, Απρίλιος 2021

Το 2020 βρίσκει την κυπριακή κοινωνία σε έντονο αναβρασμό. Μια σειρά από ζητήματα δημιουργούν ένα έκρυθμο κλίμα που οδηγεί την κοινωνία να αναζητά τρόπο αντίδρασης έναντι των προβλημάτων που βιώνει. Αρχικά το τέλμα που δημιουργήθηκε στις συνομιλίες για επίλυση του Κυπριακού μετά το τελευταίο ναυάγιο του 2017 ενέτεινε την ανησυχία για το μέλλον της επανένωσης του νησιού και της ειρήνης στην ευρύτερη περιοχή, ενώ οι δηλώσεις και διά στόματος Αναστασιάδη για δύο κράτη αποτελούν πλέον πραγματικότητα. Ταυτόχρονα, ανασύρονται στην επιφάνεια αποκαλύψεις σκανδάλων, με κυριότερο την παραχώρηση υπηκοοτήτων μέσω του επενδυτικού προγράμματος πολιτογραφίσεων σε άτομα που διώκονται ποινικά για διάφορα σοβαρά αδικήματα (υπεξαίρεση χρημάτων, ηγέτες δικτατορικών καθεστώτων κ.ά.). Την ίδια στιγμή, γινόμαστε μάρτυρες ολοένα και περισσότερων αυταρχικών πρακτικών εκ μέρους του κράτους και της παρούσας κυβέρνησης, όπως η πειθαρχική δίωξη εκπαιδευτικού από το Υπουργείο Παιδείας για «προσβλητικούς και ανόσιους» πίνακες, και το ένταλμα έρευνας σε κατοικία ατόμου που θεωρήθηκε διαχειριστής σελίδας σε Μέσο Κοινωνικής Δικτύωσης που σατίριζε την Υπουργό Δικαιοσύνης, πράγμα που τελικά κρίθηκε παράνομο από το δικαστήριο.

Μέσα σε αυτό το κοινωνικό κλίμα, νέες μορφές ελέγχου χρησιμοποιούνται με πρόφαση την διαχείριση της πανδημίας. Τον Μάρτιο του '20 επιβάλλεται λοκντάουν, απαγορεύεται η κυκλοφορία το βράδυ και ρυθμίζεται η διακίνηση μέσα από την αποστολή γραπτών μηνυμάτων. Η εργαλειοποίηση της πανδημίας γίνεται εμφανέστερη με την απαγόρευση διακίνησης μέσω των

οδοφραγμάτων, πριν ακόμη κλείσουν τα αεροδρόμια ή ληφθούν οποιαδήποτε άλλα μέτρα διαχείρισης της πανδημίας, γεγονός που προκάλεσε έντονες αντιδράσεις. Η πρώτη δράση πολιτικής ανυπακοής πραγματοποιείται από ελληνοκύπριους διαδηλωτές μία μέρα μετά το μονομερές κλείσιμο των οδοφραγμάτων, οι οποίοι κατάφεραν να σπάσουν τον αστυνομικό κλοιό και να μπουν στη νεκρή ζώνη στην οδό Λήδρας-Λοκματζί στο κέντρο της Λευκωσίας, ενώ μια βδομάδα μετά πραγματοποιείται και δεύτερη κοινή διαμαρτυρία. Και στις δύο περιπτώσεις σημειώνονται κάποια επεισόδια μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας, η οποία δεν δίστασε να τραμπουκίσει ελληνοκύπριους και να ψεκάσει με σπρέυ πιπεριού τουρκοκύπριους διαδηλωτές.

Με αφορμή τα έκτακτα μέτρα που λαμβάνονται η κυβέρνηση μετατρέπει το κέντρο πρώτης υποδοχής προσφύγων «Πουρνάρα» σε κλειστό κέντρο κράτησης, σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, όπου περιορίζει και φυλακίζει εκατοντάδες αιτούντες άσυλο. Οι αιτούντες διαμένουν σε σκηνές για μήνες μέσα σε άθλιες συνθήκες, σε ένα χώρο του οποίου οι υποδομές δεν μπορούν να καλύψουν βασικές ανάγκες διαβίωσης. Στις 31 Μαΐου ομάδες του αντιεξουσιαστικού/αναρχικού χώρου, που αργότερα θα αποτελέσουν μαζί με άλλες την πλατφόρμα “Ως δαμέ”, καλούν σε διαμαρτυρία υπέρ του ανοίγματος της Πουρνάρας και για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης των αιτητών ασύλου. Η διαμαρτυρία συγκεντρώνει εκατοντάδες κόσμο, παρά τα απαγορευτικά μέτρα και την απειλή εξωδίκων. Άτομα θα λάβουν εξώδικο πρόστιμο για τη συμμετοχή τους στην πορεία, ή θα κατηγορηθούν για «διέγερση» προς παραβίαση των μέτρων τα οποία απαγόρευαν τις συναθροίσεις.

Στις 26 Αυγούστου, με διάταγμά της η κυβέρνηση ρητά εξαγγέλλει την απαγόρευση διαδηλώσεων και διαμαρτυριών. Στις 28 Νοεμβρίου πραγματοποιείται η πρώτη διαμαρτυρία μετά την απαγόρευση διαδηλώσεων. Καλείται από τις ίδιες ομάδες, ενώ έχει πλέον κεντρικούς άξονες την υγεία και την ελευθερία. Σε μια πρωτοφανή επίδειξη αυταρχισμού για αποτροπή διεξαγωγής της πορείας παρατάσσονται στον δρόμο οι αντιοχλαγωγικές ομάδες της αστυνομίας, η αύρα νερού «Αίαντας», ενώ ο χώρος

βιντεοσκοπείται από drone και ο κόσμος τραμπουκίζεται από μπάτσους. Η πορεία δεν καταφέρνει να ξεκινήσει ποτέ από το σημείο έναρξης που είχε ανακοινωθεί και όσα άτομα καταφέρνουν να συναντηθούν, πραγματοποιούν την πορεία υπό την ανησυχία για προθέσεις έντονης καταστολής. **Η αντίδραση του κράτους δείχνει αυτό που πρόκειται να ακολουθήσει: το κράτος ανασύρει την βία με σκοπό να αποσιωπήσει κάθε είδους αντίδραση.**

Η συνέχεια θα δοθεί στις 13 Φεβρουαρίου, όταν πραγματοποιείται η πρώτη κινητοποίηση από την πλατφόρμα Ως Δαμέ. Η κινητοποίηση εναντιώνεται στον κρατικό αυταρχισμό, τη διαφθορά και τη διαχείριση της πανδημίας με όρους καταστολής και προβάλλει σειρά διεκδικήσεων, όπως την κατάργηση της απαγόρευσης των διαδηλώσεων, τη στήριξη των ανέργων, μεταναστών/τριών και αιτούντων ασύλου. Η Αστυνομία παρατάσσει πάνοπλο τον αντιοχλαγωγικό ουλαμό, την αύρα «Αίαντας» και τις κλούβες. Ζητά από τους διαδηλωτές να διαλυθούν ανακοινώνοντάς τους ότι βάσει του διατάγματος η διαδήλωση απαγορεύεται.

Όταν οι διαδηλωτές επιχειρούν να προχωρήσουν με την κινητοποίηση, η αστυνομία εξαπολύει βία άνευ προηγουμένου για τα δεδομένα της Κύπρου. Διαδηλωτές ξυλοκοπούνται και τραυματίζονται με σημαντικότερο τον τραυματισμό διαδηλώτριας στο μάτι μετά από βολή του τεθωρακισμένου ρίψης νερού. Συλλαμβάνονται και σέρνονται στο τμήμα όπου τους απαγγέλλονται διάφορες κατηγορίες.

Όπως ήταν αναμενόμενο τα κυρίαρχα ΜΜΕ προσπαθούν να θάψουν το γεγονός, ενώ κατηγορούν τους διαδηλωτές ως αρνητές των μέτρων, βίαιους και επιθετικούς. Η πραγματικότητα όμως του τι συνέβη διαχέεται κατά βάση μέσα από βίντεο στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, όπου διαφαίνεται ξεκάθαρα η απρόκλητη βία την οποία βίωσαν οι διαδηλωτές. Η κατακραυγή είναι έντονη και στις 20 Φεβρουαρίου καλείται νέα πορεία ως απάντηση στην κρατική βία της προηγούμενης. Το συντονιστικό της Ως Δαμέ, που έχει εν τω μεταξύ συστήσει ομάδα νομικής στήριξης και ιατρική ομάδα, καλεί εκ των προτέρων την αστυνομία να μείνει μακριά και

αναλαμβάνει την περιφρούρηση της πορείας (τήρηση αποστάσεων, μάσκες). Η πορεία έχει μαζικότερο χαρακτήρα, με 10,000 κόσμο να διαδηλώνουν κατά της αστυνομικής βίας, της κρατικής διαφθοράς με έντονα αντιφασιστικό και ταξικό χαρακτήρα καταγγέλλοντας ταυτόχρονα το εκκλησιαστικό και πολιτικό κατεστημένο.

Η πλατφόρμα Ως Δαμέ δεν ξεκινά με την πορεία της 13ης Φεβρουαρίου, αν και αυτή ήταν η πρώτη πορεία που ονομάστηκε Ως Δαμέ.

Οι ομάδες που αποτελούν τον κορμό αυτής της πλατφόρμας, δραστηριοποιούνται την τελευταία δεκαετία στην Κύπρο, ενώ άτομα από τις ομάδες συμμετέχουν ενεργά σε κινηματικές διαδικασίες από τις αρχές του '80. Οι ομάδες που αποτελούν τη συνέλευση της Ως Δαμέ λειτουργούν με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, όπως και η ίδια η συνέλευση. Οι πλείστες ομάδες συνεργάζονται εδώ και χρόνια, είτε με συνδιοργάνωση εκδηλώσεων/πορειών/φεστιβάλ είτε με συνδιαχείριση κοινωνικών χώρων, συλλογική συγγραφή/ανταλλαγή άρθρων για διάφορα κινηματικά έντυπα, κλπ, ενώ από το καλοκαίρι του 2019 υπάρχει μια ενεργή προσπάθεια για δημιουργία πλατφόρμας συνδιοργάνωσης και αλληλεγγύης ανάμεσα στις διάφορες ομάδες/συνελεύσεις του ριζοσπαστικού χώρου στον νότο. Το Ως Δαμέ, ενώ ξεκίνησε ως τίτλος πορείας ενάντια στη διαχείριση του κορονοϊού με όρους καταστολής, κατέληξε να αποτελεί πλέον μια πλατφόρμα συνεργασίας ομάδων με διαθεματικότητα στις διεκδικήσεις της και ξεκάθαρα πολιτικά προτάγματα σε ζητήματα εργασιακά, μετανάστευσης-αντιφασισμού, έμφυλων διακρίσεων-πατριαρχίας, ριζοσπαστικής οικολογίας και αποανάπτυξης, ενώ επιπλέον κεντρικό ρόλο έχει και η ομοσπονδιακή επανένωση της χώρας.

Η μέχρι τώρα πορεία του Κυπριακού, που οδηγείται με κάθε κύκλο συνομιλιών σε αδιέξοδο και στη ντε φάκτο διχοτόμηση, έρχεται στο προσκήνιο στη συγκυρία του Ως Δαμέ, σε πολλαπλά, τέμνοντα

επίπεδα. Όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω, η κυβέρνηση πριν ακόμη φτάσει ο κορονοϊός στη χώρα εργαλειοποίησε την πανδημία και ανακοίνωσε το κλείσιμο τεσσάρων εκ των οδοφραγμάτων, μονομερώς, ενώ δεν είχαν ακόμα εμφανιστεί κρούσματα ούτε στο νότιο ούτε στο βόρειο μέρος του νησιού κανονικοποιώντας με αυτό τον τρόπο τον διαχωρισμό τόσο σε υλική όσο και συνειδησιακή βάση. Η μη λύση του Κυπριακού έρχεται να συνδεθεί με το σκάνδαλο των διαβατηρίων, με τις μεγάλες αναπτύξεις και τη διαπλοκή μεγαλοεπιχειρηματιών, μεγαλοδικηγόρων και πολιτικών από όλο το φάσμα των κομμάτων συμπεριλαμβανομένου και του προέδρου της βουλής· η δυνατότητα μονοπώλησης της εξουσίας σε στρεβλό κράτος που ελέγχει μέρος των εδαφών της χώρας με το σύνταγμα σε αναστολή, είναι ικανή και αναγκαία συνθήκη για τη διαπλοκή. Προσφάτως δε και με φόντο τις βουλευτικές εκλογές του 2021, η κυβέρνηση για να ενισχύσει τη δημοτικότητα του κυβερνώντος κόμματος στους ψηφοφόρους του (ακρο)δεξιού τόξου, ταύτισε την πράσινη γραμμή με σύνορα όπως ο Έβρος, και τοποθέτησε τον Φεβρουάριο του 2021 συρματοπλέγματα κατά μήκος της πράσινης γραμμής σε περιοχές που διατείνεται ότι χρησιμοποιούν μετανάστες/πρόσφυγες για να εισέλθουν εντός των εδαφών που ελέγχει η Κυπριακή Δημοκρατία.

Η πλατφόρμα Ως Δαμέ φαίνεται να στηρίζεται από όλο το φάσμα της αριστεράς στην Κύπρο, κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής. Το Ως Δαμέ είναι ένα κίνημα που επιθυμεί την ανοιχτότητα, ειδικότερα στον κόσμο που μοιράζεται τις ίδιες ανησυχίες και θέλει να διεκδικήσει το δικαίωμα στην αλλαγή κατεβαίνοντας στον δρόμο. Άλλωστε το πλαίσιο του Ως Δαμέ είναι ξεκάθαρο «Καλούμε οργανώσεις, συλλογικότητες και ομάδες να συνυπογράψουν και να συμπορευθούν μαζί μας. Φοράμε μάσκες, κρατάμε αποστάσεις. Τονίζουμε για άλλη μια φορά πως οι κινητοποιήσεις μας έχουν ξεκάθαρο αντιφασιστικό και ταξικό χαρακτήρα και ως εκ τούτου εθνικιστικά και θρησκευτικά σύμβολα και συνθήματα δεν είναι ευπρόσδεκτα».

Η Ως Δαμέ δεν είναι ένας φορέας που θα διεκδικήσει κομμάτι της εξουσίας, αλλά μια πλατφόρμα που προσπαθεί να διεκδικήσει τα προτάγματα από τα κάτω και όχι με τον συστημικό τρόπο, μέσα από τις έδρες του κοινοβουλίου. Φαίνεται ότι καταφέραμε να εκφράσουμε τις ανησυχίες και την οργή ενός σημαντικού κομματιού της κοινωνίας στη σημερινή συγκυρία. Θέλουμε να παρεμβαίνουμε στο πολιτικό σκηνικό μέσω των δράσεών μας και

φαίνεται να το έχουμε επιτύχει σε μεγάλο βαθμό, καθώς καταφέραμε να επηρεάσουμε τον δημόσιο λόγο. Πολλά από τα ζητήματα που έθεσε το Ως Δαμέ, ανάγκασαν θεσμικούς φορείς – την κυβέρνηση και σχεδόν όλα τα κόμματα- να τοποθετηθούν ως επί το πλείστον για να μας επιτεθούν. Το γεγονός ότι οι πιο πρόσφατες δημοσκοπήσεις του κρατικού καναλιού έδειξαν ότι το 45% των ερωτώμενων συμφωνεί με τις διαδηλώσεις Ως Δαμέ, δίνουν ακόμα μεγαλύτερο βήμα, ρόλο και λόγο στην πλατφόρμα.

Η ελληνοκυπριακή κοινωνία δεν είναι συνηθισμένη να διαδηλώνει και να διεκδικεί. Το «κρύψε να περάσουμε» είναι βαθιά ριζωμένο στην αντίληψη τουλάχιστον των μεγαλύτερων ηλικιακά ομάδων. Τα σκάνδαλα που ξεσπούσαν κατά καιρούς ήταν ένα πολύ μικρό μέρος των όσων όλοι γνώριζαν αλλά κανείς δεν μιλούσε για αυτά. Χαρακτηριστικό είναι και το γεγονός ότι για να βγει στη δημόσια σφαίρα το σκάνδαλο των διαβατηρίων (να σημειώσουμε το θέμα είχε τεθεί από κάποιες από τις ομάδες του Ως Δαμέ τουλάχιστον ένα χρόνο προηγουμένως και όλοι το γνώριζαν), έπρεπε να αναδειχθεί από ξένα ειδησεογραφικά πρακτορεία, ενώ τα τοπικά μέσα, χρηματοδοτούμενα από τα τοπικά πολιτικά κόμματα και σε συνεργασία με αυτά, κατηγορήσαν τους ξένους δημοσιογράφους σαν πράκτορες της Τουρκίας, για να ρίξουν στάχτη στα μάτια των «ιθαγενών» για ακόμα μια φορά.

Μέσα στο κλίμα της εποχής, με την οικονομική κρίση, τα σκάνδαλα με τα διαβατήρια, την υφαρπαγή της γης και τη λεηλασία του περιβάλλοντος, τα σκάνδαλα για σεξουαλική κακοποίηση, το κλείσιμο των οδοφραγμάτων και τη διχοτομική πολιτική που προωθεί η κυβέρνηση, γεννήθηκε το κίνημα Ως Δαμέ. Ο κόσμος που έχει εδώ και καιρό χάσει την ελπίδα του ότι κάποιο κόμμα ή χαρισματικοί ηγέτες θα βρεθούν για να τον σώσουν, είδε μια ομάδα ατόμων να θέτει όλα αυτά τα ζητήματα στη δημόσια σφαίρα και να απαιτεί αλλαγή μέσα από κινηματικές διαδικασίες. Αυτές οι ομάδες του έδωσαν την ευκαιρία να βγει

στον δρόμο και να εκφράσει την αγανάκτησή του για όλα αυτά τα ζητήματα που τον προβληματίζουν.

Ένα από τα θετικά της νέας κοινωνικής κατάστασης που κομίζει το Ως Δαμέ είναι η γέννηση άλλων ομάδων και πρωτοβουλιών, με παράδειγμα τη φεμινιστική πρωτοβουλία της 8ης Μαρτίου, ενώ πολιτικοποιούνται νέα άτομα πιο ριζοσπαστικά. Όσο οξύνονται οι αντιθέσεις και ο κόσμος βιώνει την επίθεση του καπιταλιστικού συστήματος στις ζωές μας, το Ως Δαμέ θα είναι επίκαιρο και θα μπορεί να εκφράζει κομμάτια της κοινωνίας που έχουν αποκλειστεί και αποσιωπηθεί. Δεν μπορούμε να εγγυηθούμε τη συνέχεια του Ως Δαμέ ή να προβλέψουμε τη διάρκειά του, το δεδομένο όμως είναι ότι όσο ο κόσμος συνεχίζει να στηρίζει τόσο θα μπορεί να συνεχίζει και το Ως Δαμέ. Για να συνεχίζει, όμως, να υπάρχει και να πιέζει, πρέπει να συνεχίσει να σχολιάζει θέματα από την επικαιρότητα και την πολιτική κατάσταση, με ριζοσπαστικές ιδέες και οπτικές που το σύστημα δεν επιτρέπει συνήθως να ακούγονται στον δημόσιο λόγο.

Από τη πλευρά μας, ως ομάδα που συμμετέχουμε στη συνέλευση του Ως Δαμέ, θεωρούμε σημαντικό να συνεχιστεί η παρουσία του. Δυστυχώς λόγω της πανδημίας και των περιορισμών δεν έχουμε τη δυνατότητα να συναναστραφούμε με τον κόσμο που συμμετέχει και στηρίζει. Θεωρούμε πάντως πολύ σημαντικό το γεγονός ότι στην κυπριακή κοινωνία για πρώτη φορά δημιουργείται μέσω του Ως Δαμέ μια συνειδητοποίηση της διαθεματικότητας των κινημάτων, καθώς βλέπουμε ομάδες με διαφορετικές διεκδικήσεις να συνεργάζονται και να κατεβαίνουν μαζί στον δρόμο. Αυτό ήταν ένα στοίχημα που είχε βάλει το Ως Δαμέ από την πρώτη πορεία. Φαίνεται τώρα για πρώτη φορά στην Κύπρο να γίνεται επιτυχώς ο συνδυασμός στον δρόμο διαφορετικών κομματιών της κοινωνίας με διαφορετικές διεκδικήσεις, με κοινή αφορμή την κρατική αυταρχική πολιτική και την αγανάκτηση που δημιουργήθηκε.

Από το Μικρόπολις στο **Respiro di Liberta** (Ανάσα Ελευθερίας)

Η πλούσια 11χρονη εμπειρία του κοινωνικού χώρου για την ελευθερία Μικρόπολις, δημιούργησε μια πολιτική και κοινωνική παρακαταθήκη που ήταν αδύνατον να μείνει σε ακινησία, μετά την υποχρεωτική έξωση από το κτίριο στο οποίο στεγάζονταν.

Ο νέος χώρος βρίσκεται πια στον δρόμο της Ολυμπιάδος, Ιουλιανού και Ολυμπιάδος-πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας.

Γιατί Respiro di liberta;

Αν αναδείχθηκε κάτι σ' αυτό τον χρόνο της πανδημίας, ένα από αυτά είναι η παγκοσμιότητα που απέκτησε το "I can't breathe" του δολοφονημένου αфроαμερικανού George Floyd κάτω από την κρατική μπότα.

Η πολυσημαντικότητα και το νόημα αυτής της κραυγής διαπέρασε όλες τις πτυχές της καθημερινής ζώνης και γειώθηκε σε όλα τα πεδία της καταπίεσης. Έγινε η κραυγή της ασφυξίας που προκαλεί ο κλοιός της αγοράς και του κράτους, ο οποίος εξελίχθηκε σε ακόμη πιο επιθετικό μέσω του κρατικού ολοκληρωτισμού και των διαταγμάτων για την αντιμετώπιση της πανδημίας.

Το «Μικρόπολις» γεννήθηκε από την εξέγερση του 2008 κι έγινε η πιο μαζική εδαφικοποιημένη πρόταση εξόδου από τις σχέσεις κυριαρχίας αλλά και προοπτική για την ζωή που θέλουμε στις πόλεις και τις γειτονιές μας. Τελευταία του παρακαταθήκη ήταν το πολυεπίπεδο «Δίκτυο Covid-19: Αλληλεγγύη Θεσσαλονίκης» . Από την πρώτη προσταγή του κράτους για παύση κάθε κοινωνικής λειτουργίας υπήρξε και η έμπρακτη αμφισβήτηση ότι ο συλλογικός δρόμος της αλληλοβοήθειας και της αυτοοργάνωσης είναι ένας δρόμος προοπτικής. Κόντρα στις πειθαρχήσεις του κυρίαρχου δεν αφήσαμε το μονοπώλιο των ζώων μας στην αγορά και το κράτος. Υψώσαμε τις συλλογικές μας αντιστάσεις παίρνοντας την υγεία

στα χέρια μας. Δείξαμε ότι μπορούμε να μείνουμε στην κοινότητα και στη γειτονιά, ότι υπεύθυνα και με ασφάλεια μπορούμε να ανοίξουμε δρόμους μέσα στα αδιέξοδα της κρατικής διαχείρισης και ότι η ματιά της μιας, απέναντι στον άλλον, χωρίς διαχωρισμούς και διακρίσεις, είναι η μόνη εγγύηση της ύπαρξης.

Έτσι τώρα και ο νέος χώρος ως συνέχειά του ήταν αδύνατον να δημιουργηθεί εκ του μηδενός, αφού γνωρίζουμε πια καλά πως κοινωνικός κινηματικός χώρος νοείται μόνο ως έδαφος που αυτοθεσμίζεται εντός και διαμέσου της κοινωνίας, εντός και διαμέσου της κινηματικής διαδικασίας. Με άλλα λόγια, χώρος ανοικτός στις προκλήσεις που επιφυλάσσει η κυκλοφορία των αγώνων και συνάμα ανοικτός στην καθημιά και στον καθένα που αντιστέκεται στον κλοιό της κυρίαρχης εξουσίας.

ΑΝΑΣΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ λοιπόν: Στόχος του νέου αυτοδιαχειριζόμενου εγχειρήματος αποτελεί να δημιουργήσει το έδαφος για εξωστρεφή κοινωνική και πολιτική δράση των ομάδων και των ατόμων που το απαρτίζουν, πάντα με αντι-ιεραρχικά στοιχεία και πέρα από κρατικούς οργανισμούς και ΜΚΟ. Αυτή αποτελεί και η βασική αρχή του χώρου. Η μεγάλη εμπειρία του Μικρόπολις μας δείχνει ότι τα εγχειρήματα, όσο σημαντικό έργο και να παράγουν σε νοήματα και ως έμπρακτα παραδείγματα πέρα από την αγορά και το κράτος, χρειάζεται να ξεφεύγουν από την εσωστρέφεια και τον ιδρυματισμό και να βγαίνουν στον δημόσιο χώρο, εκεί όπου γεννάται η αντίσταση, η κοινωνικοποίηση των προταγμάτων ως αμφισβήτηση προς το υπάρχον και οι αγώνες χειραφέτησης.

Η αμεσοδημοκρατική συνέλευση του χώρου ασχολείται κυρίως με πολιτικές δράσεις εντός κι εκτός του χώρου. Με κύρια απεύθυνση δηλαδή, την ίδια την κοινωνία και την διάδοση των κινημάτων και των αγώνων. Στη συνέλευση συμμετέχουν άτομα και ομάδες που επιθυμούν να δραστηριοποιηθούν στο πεδίο αυτό, έξω από μικροπολιτικούς ανταγωνισμούς με ξεκάθαρη θέση μέσα στις διαδικασίες της συνέλευσης και στον ίδιο το χώρο.

Συμμετέχουν ομάδες και εγχειρήματα όπως: Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης, Ομάδα Ψυχικής Υγείας Covid-19: Αλληλεγγύη Θεσσαλονίκης, Απάλευτος Α.Σ.(πρώην Micropolis kick box),

Corwatch.gr, Εργαστήρι Κεραμικής Γαία +980°C, κολεκτίβα μεταξοτυπίας και παραμένει ανοιχτός σε άτομα και εγχειρήματα που θέλουν να συστεγαστούν με τις παραπάνω βάσεις, όπως τέθηκαν.

Συνέλευση κάθε Δευτέρα στις 18:00.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Για να πάρουμε τις δικές μας ανάσες ελευθερίας, μέσα στον κόσμο της καταπίεσης, της πατριαρχίας, της εκμετάλλευσης και της αδικίας.

RESPIRO DI LIBERTA

*Ευχαριστούμε τον χώρο του **InfoLibre** για την φιλοξενία των ομάδων για όσο καιρό δεν υπήρχε στέγη για τις συνελεύσεις και τις δράσεις τους.

Επανάσταση του 21 άγνωστες πτυχές & νέες αναγνώσεις

Διαδικτυακή Εκδήλωση Τετάρτη 31/3 στις 19:30

Κάθε επέτειος στα πλαίσια των σύγχρονων κρατών, αποτελεί μία ευκαιρία επιβεβαίωσης των κυρίαρχων αφηγημάτων και νομιμοποίησης των δεδομένων κοινωνικών συσχετισμών. Η επέτειος των 200 ετών από την επανάσταση του 1821 δεν αποτελεί εξαίρεση. Η αναστοχασμός και κριτική επανεξέταση των γεγονότων της επανάστασης και των μετασχηματισμών που βίωσαν οι πληθυσμοί των περιοχών που αποτέλεσαν το ελληνικό κράτος δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση προτεραιότητα των κρατικών φορέων που ήδη κυριαρχούν στον δημόσιο λόγο. Αντίθετα, το περιοδικό Βαβυλωνία προτίθεται να δώσει βήμα για να εξεταστούν πτυχές

της περιόδου σχετικές με την μεγάλη αλλαγή που σήμανε η ίδρυση του ελληνικού κράτους: από την «γένεση» ενός νέο έθνους και την δημιουργία κρατικών μηχανισμών που επιβλήθηκαν έναντι των άλλοτε ισχυρών περιφερειακών κέντρων και εξουσιών.

Ομιλητές:

Μαρίνος Σαρηγιάννης (Ερευνητής, Τομέας Οθωμανικής Ιστορίας / Ινστιτούτο Μεσογειακών Σπουδών): Η Επανάσταση του 1821 από την πλευρά των Οθωμανών

Βάσω Σειρηνίδου (Επ. καθηγήτρια, Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας / Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών): Ένας νέος θεσμός για ένα νέο κράτος: Η δημιουργία της αστυνομίας στην επαναστατημένη Ελλάδα

Δημήτρης Σταματόπουλος (Καθηγητής, Τμήμα Βαλκανικών, Σλαβικών και Ανατολικών Σπουδών / Πανεπιστήμιο Μακεδονίας): Έθνος και θρησκεία στην Επανάσταση του '21

Συντονίζει:

Βασίλης Γεωργάκης (Μεταπτυχιακός φοιτητής Νεότερης Ιστορίας / Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων)

Περιοδικό BABYLONIA

<https://fb.me/e/29yIAAg30>

**Παρουσιάσεις διημέρου ψυχική
υγεία & κοινωνικά**

κινήματα (8-9 Ιουλίου 2020)

Παρουσιάσεις διημέρου ψυχική υγεία & κοινωνικά κινήματα (8-9 Ιουλίου 2020) στο Μικρόπολις

Download (PDF, 544KB)